

EMMA KARINSDOTTER
BJARKE STENBÆK KRISTENSEN

DET SISTA KILLREGNET

**BONNIER
CARLSEN**

EN GÅNG FÖR LÄNGE SEN, fast ändå inte, i en värld som liknar vår, fast ändå inte, låg byn Glädjen.

Egentligen var det konstigt att den hette så, för jorden var torr och det enda som fanns att äta var lite märklig potatis. Det regnade bara en gång om året, när byn drabbades av en fruktansvärd översvämning och nästan allt spolades bort.

Här bodde Roberto med sin farfar och deras älskade gamla hund Korven.

Vanliga dagar brukade Roberto vakna av att Korven slickade honom i ansiktet. Fast idag var ingen vanlig dag.

– För idag, Korven, fyller jag år!

Roberto blåste ivrigt ut ljusen på potatistårtan.
Sen fick han sina presenter. Det pirrade i hela kroppen,
trots att han redan visste vad det var.

Farfars slutna hand öppnade sig som en stjärna.
Där låg en jättefin, alldeles egen potatis! Nu fick han
själv gå till torget och byta potatis med dom andra.

Roberto moffade i sig tårtan och kutade ner till byn.
Korven skyndade efter och viftade på svansen.

Åh, vad Roberto hade drömt om den här dagen!
För nu när han fick vara med och byta potatis,
skulle han aldrig mer bli ledsen. Han hade själv
sett det. Dom stora grät aldrig.

Och nu var Roberto stor!

Torget var fullt av gubbar, karla-
karlar, pojksnören och herrar.
Det var rätt tyst, för dom stora
brukade inte säga så mycket.
Men ingen var ledsen. Inte ens
snickargubben som råkade
hamra sig själv på fingret.

Handen darrade och hjärtat bultade, när Roberto sträckte fram sin lilla jordiga potatis. Det var ett stort ögonblick.

DAGENS POTÄT

●	Cola	22
●	Mus	11.5
●	Ön	7
●	Urn	3
●	den	0.5

Hörrni! Här har vi en som ska byta sin första potatis!

Snygg jord.

Bra färg.

Roberto beundrade sin nya röda potatis. Så fick han syn på sin bästa vän.

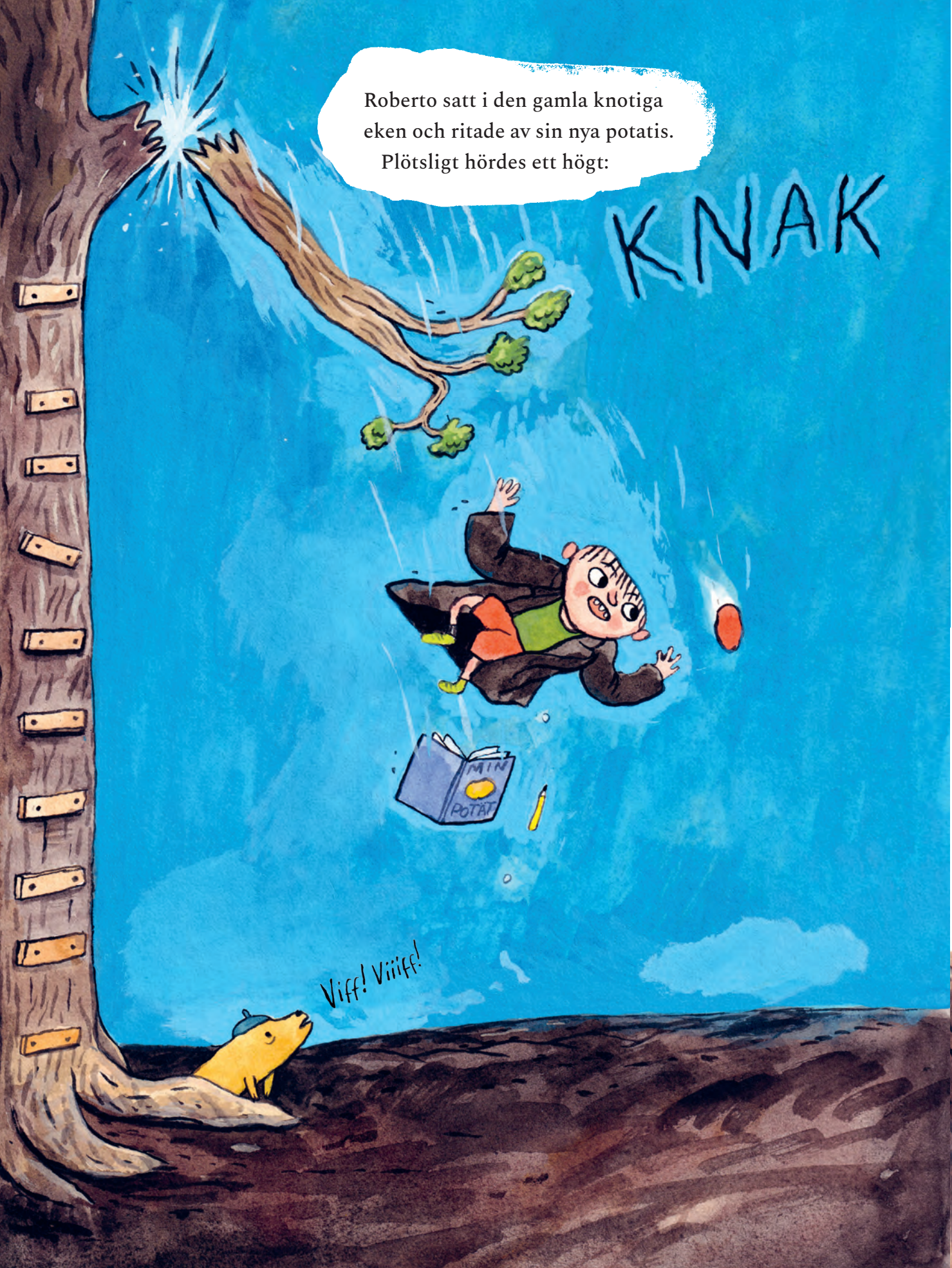
– Skynda dig, Korven! Så springer vi hem och ritar av potatisen!

– Voffelivoff, svarade Korven och började lunka hemåt.

– Sist hem är en stekt potatis, skrek Roberto och sprang i förväg.

Roberto satt i den gamla knotiga
eken och ritade av sin nya potatis.
Plötsligt hördes ett högt:

KNAK

Viff! Viff!